

Coperțile I și IV: Mănăstirea Brâncoveanu
și părintele arhimandrit Teofil Părăian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TEOFIL PĂRĂIAN, arhimandrit

Credința lucrătoare prin iubire: predici la
duminicile de peste an / arhimandrit Teofil Părăian. -
Făgăraș: Agaton, 2004

ISBN 973-99739-5-7

252:281.95

© **Editura Agaton** - tel. 0740.798366

Ediție îngrijită de Pr. Cornel Ursu
și teolog Constantin Spiridon

Corectură: Prof. Veronica Simu
Grafică: Alexandru Stănese
Tehnoredactare: Ioan Cișmileanu

Cuvânt înainte

Cartea de față cuprinde cuvântări pe care le-am ținut în zilele de duminică, la Sfânta Liturghie, în cadrul Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, cu excepția predicii introductive “Dumnezeul meu”, pe care am ținut-o la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava. Toate aceste cuvântări au fost înregistrate pe casete, de unde, mai apoi, au fost scrise și, în sfârșit, pregătite pentru tipar.

Când am ținut cuvântările cuprinse în această carte și când le-am înregistrat, nu m-am gândit că ele vor forma conținutul unei cărți. Fiecare din cuvântările pe care le-am ținut în zilele de duminică, au fost rostite în folosul credincioșilor și în folosul meu personal. M-am gândit totdeauna să ofer iubitorilor de învățătură ceva ce le-ar putea fi de folos pentru viața duhovnicească și pentru cealaltă vreme a vieții lor. Mi-am gândit gândurile în așa fel încât să poată fi înțelese și apoi împlinite, după putere, de către cei care le-au ascultat. Am ținut să pun în atenția ascultătorilor acele învățături sfinte care ar putea fi temelie de viață, ar putea fi niște îndrumări care să creeze în sufletul credincioșilor dorințe și semințe de a se depăși pe ei înșiși și de a se alcătui, cu darul lui Dumnezeu, după chipul Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Cu ajutorul lui Dumnezeu, iată, cuvântările rostite pentru diferite duminici au ajuns să fie alcătuite în cartea de față, fiind acum la îndemâna cititorilor, care și ei se pot considera ascultătorii comunicărilor mele.

În vremea ce a trecut, mulți dintre preoți și dintre credincioși mi-au dat ideea să alcătuiesc o carte de predici. Preoții mi-au cerut aceasta pentru a avea material în lucrarea lor de propovăduire, iar credincioșii au dorit să aibă predicile mele pentru orientarea lor, pentru îmbunătățirea sufletelor lor. Acum a sosit vremea să împlinesc dorința celor care mi-au cerut să alcătuiesc această carte pentru preoți și credincioși. Mi s-a oferit posibilitatea de a tipări cartea la Editura Agaton din Făgăraș și am

fost ajutat să realizez aceasta de doi apropiați ai sufletului meu: de părintele Cornel Ursu, care a transcris predicile de pe casete, și de unul dintre lucrătorii de la această editură, pe nume Constantin Spiridon, absolvent de teologie, care s-a ocupat de organizarea textului și apoi mi-a citit materialul pentru a putea face anumite îndreptări acolo unde era necesar.

Pentru mine este o bucurie să ofer această carte cititorilor. Doresc ca preoții slujitori care vor folosi cuvântările rostite de mine, să aibă bucuria mântuirii și să se facă lucrători de bucurie pentru ascultătorii lor. La fel le doresc credincioșilor de rând, să aibă din cuvântările rostite de mine dar de la Dumnezeu, să găsească liniștea sufletească, să înmulțească binele și bucuria, iubirea și fericirea.

Binecuvântarea Domnului să fie peste noi toți, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

P.S. Toate predicile rostite au fost revărsări de gând și de simțire. Mărturisesc că nu le-am pregătit anume, ci mai multe idei pe care le-am cuprins în cuvântările mele mi-au venit în timpul rostirii cuvântărilor. Aș putea spune că predicile au fost, de fapt, alcătuite în clipa în care au fost ținute. Gândurile s-au chemat unele pe altele, ideile s-au condiționat. Ascultând câte o predică de pe casetă, mi se părea uneori că nu sunt ale mele. Deși erau ale mele, rostite de mine însumi, aveam impresia că sunt mai presus de mine. Dau slavă lui Dumnezeu pentru ceea ce s-a realizat mai întâi ca predici și apoi sub o formă a cărții acesteia. Sunt eu însumi, cuprins în gândurile mele, cuprins în cuvintele pe care le-am rostit, cuprins în cartea care s-a realizat din darul lui Dumnezeu, sper, spre folosul multora.

Mulțumesc din toată inima celor care au colaborat ca această carte să existe și să ducă gânduri bune pentru gânduri bune și lumini de gând pentru cei ce-și doresc lumini de gând, pentru cei ce-și doresc temeieri de viață nouă, pentru o viață pe care s-o poată binecuvânta Dumnezeu, pentru o viață de mărturisire a credinței care a biruit.

Arhim. Teofil Părăian

Să te depășești și să te dăruiești

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.
Cinstiți părinți și iubiți credincioși,

Aș vrea să vă spun un gând care mie îmi este drag și care cred că vă este și vouă de folos, un gând pe care părintele meu duhovnic de odinioară, părintele Serafim Popescu de la Sâmbăta de Sus, mi l-a împlântat în minte, la o spovedanie. Mi-a spus atunci următoarele cuvinte: „*Să te depășești și să te dăruiești*”. Sunt cuvinte pe care le port în minte de mulți ani și pe care le-am spus și eu altora, pentru că mi se par deosebit de importante.

Este vorba de ceea ce putem face în prezent, pentru noi, pentru viitorul nostru, să nu rămânem cum suntem, ci să progresăm în bine și să ne facem de folos și altora, să ne dăruim lui Dumnezeu și oamenilor.

M-am întrebat: în ce să mă depășesc și prin ce să mă dăruiesc? Mi-am adus atunci aminte de un cuvânt al Sfântului Apostol Pavel din Epistola către Galateni: „*În Hristos Iisus, nici tăierea împrejur nu folosește, nici netăierea împrejur, ci credința lucrătoare prin iubire*”. În legătură cu acesta, mi-am zis că trebuie **să mă depășesc în credință și să mă dăruiesc prin iubire.**

Ce înseamnă să te depășești? Înseamnă să dorești întotdeauna mai mult și mai bine, înseamnă să te silești întotdeauna pentru mai mult și pentru mai bine, înseamnă să cauți desăvârșirea, să ai în vedere desăvârșirea cea fără de hotar, înseamnă să ai în vedere desăvârșirea Tatălui ceresc. Aceasta se realizează pe măsura credinței.

Care-i măsura credinței? Măsura credinței este măsura iubirii. Totdeauna așa-ți va fi viața, cum îți este credința. Tot ce facem arată câtă credință avem: credință în Dumnezeu, credință în Evanghelie, credință în învățătura Bisericii. Atâta credință purtăm în suflet, câtă manifestăm în viață. Dacă viața noastră este o viață de necredință, înseamnă că nu avem credință, dacă viața noastră este de credincioși (facem faptele credinței), înseamnă că avem credință, dacă viața noastră este de buni credincioși, înseamnă că credința noastră este neclintită.

Sfântul Marcu Ascetul, în Filocalie, zice următorul cuvânt: „*Credința neclintită este un turn întărit și Hristos se face toate celui ce crede*”. Asta înseamnă că, dacă ne-am întâlnit cu Domnul Hristos, dacă-L purtăm pe Domnul Hristos în sufletul nostru, atunci nu ne mai trebuie nimic din lucrurile veacului acestuia. Cine Îl are pe Domnul Hristos în suflet nu mai caută împliniri în lumea aceasta. Mie-mi place să spun că mănăstirea este: „*tinda raiului*”, „*casa lui Dumnezeu*”, „*poarta cerului*” și „*locul împlinirilor*”. Dacă cineva din mănăstire nu este împlinit și caută împlinirea în lucrurile din afară, înseamnă că nu s-a întâlnit încă cu Domnul Hristos și că nu are încă împlinirea prin Hristos. Așa trebuie să fie privite lucrurile și de oamenii care nu sunt în mănăstire. Domnul Hristos n-a venit să aducă o Evanghelie pentru cei retrași și o altă Evanghelie pentru cei care nu sunt retrași, ci Evanghelia este una, iar desăvârșirea este fără hotar pentru toți.

Toți trebuie să căutăm perfecțiunea, toți trebuie să ne depășim. Nu trebuie să ne mulțumim cu ceea ce am realizat, chiar dacă am realizat lucruri bune și frumoase. Dar, nu trebuie nici să problematizăm, să spunem că n-am făcut destul, pentru că **pocăința se face cu fața spre viitor**, făcând roade de pocăință, nu tânguindu-ne pentru trecut (n.ed.: pocăința adevărată aduce schimbarea vieții). Și apoi, în măsura în care ne depășim în credință, pe măsura înaintării în credință (făcând faptele credinței), în aceeași măsură înaintăm și în iubire, pentru că credința trebuie să fie lucrătoare prin iubire.

Sfântul Apostol Pavel spune că, dacă am avea credință atât de multă încât să mutăm munții, dar, pe lângă această credință, nu avem și iubire, nu ne folosește la nimic credința care mută munții. Credința trebuie să fie neapărat secundată de iubire: iubirea față de Dumnezeu - mai presus de orice și iubirea față de aproapele, ca de noi înșine. Atât cât putem. Dar să avem în vedere aceasta și, în măsura în care ajungem la nepătimire, ajungem și la iubire.

Să știți că Domnul Hristos a avut în vedere iubirea și ca fericire. Cei mai fericiți sunt oamenii care iubesc, care iubesc pe Dumnezeu și pe aproapele. Iubirea aduce fericire și asta o știu mai ales tinerii, pentru că și ei sunt fericiți când iubesc, când iubesc cu

adevărat, când iubesc curat. Tinerii trebuie să rămână tineri, până la sfârșitul vieții; tinerețe fără bătrânețe, dar nu în sensul că nu mai ajungi la bătrânețe, ci să biruiești bătrânețile cu tinerețile, cu iubirea curată din tinerețe. Deci, dacă avem iubire, ne dăruim pe noi înșine în ceea ce facem pentru binele altora, ne dăruim celor din jurul nostru ca să-i fericim pe toți. Dacă avem iubire suntem izvor de iubire pentru ceilalți, dar, să nu uităm: izvor de iubire este nepătimirea. De aceea, fiecare din noi să lucrăm cu capacitatea noastră, la măsurile noastre și să ne rugăm la mila lui Dumnezeu, Care pe cele slabe le întărește și pe cele neputincioase le împlinește.

Doresc să rămâneți cu gândul de a vă depăși, de a vă dăru, de a înmulți credința prin faptele credinței și de a înmulți iubirea prin faptele iubirii, pentru că, să știți, dacă nu vă siliți să înaintați în cele ale credinței, dacă faceți fapte de necredință, veți scădea în credință. Cu credința este ca și cu cultura: te ții de ea, o ai, nu te ții de ea, nici pe cea pe care ai agonisit-o, n-o mai ai, cu vremea. Așa-i și cu credința: faci fapte de necredință, îți scade credința; faci fapte de credință (te rogi, postești, mergi la biserică, la sfințele slujbe), înaintezi în credință. Nu te silești să-ți împlinești datoria, scazi în credință.

Noi suntem, în mare măsură, ceea ce am devenit prin ceea ce am făcut. Mie-mi place să spun un cuvânt, pe care l-am găsit ca adevărat, atât de adevărat, încât nu poate fi discutat, anume că: „*Ceea ce faci, te și face*”; creștii în ce pornești și ajungi ceea ce te-ai silit să fii sau ceea ce nu te-ai silit să fii. Fiecare dintre noi suntem un rezumat al vieții noastre, un rezumat al silințelor noastre sau al nesilințelor noastre, al delăsărilor sau nepăsărilor noastre. Și cum aflăm cine suntem, cât de mult credem și cât de mult iubim? Putem spune că *rugăciunea este oglinda sufletului*, în înțelesul acesta, că ne arată cine suntem.

Dacă nu te rogi înseamnă că Îl neglijezi pe Dumnezeu, dacă nu-ți place slujba, înseamnă că neglijezi pe Dumnezeu. Sunt mulți oameni care spun că ei cred în Dumnezeu, dar care nu știu ce înseamnă să crezi în Dumnezeu. De aceea, ei se numără printre credincioși, fără să fie credincioși. Noi, dacă credem în Dumnezeu, nu putem să-L neglijăm pe Dumnezeu. Dacă Îl neglijezi pe Dumnezeu înseamnă că nu crezi în Dumnezeu, pentru că Dumnezeu

nu poate fi neglijat, nu poate fi trecut cu vederea. Dimpotrivă, un cuvânt înțelespt spune că „*cine nu-L pune pe Dumnezeu pe primul loc, nu-L pune pe nici un loc*”.

Dumnezeu este, pentru noi, în măsura în care-L avem în față, în măsura în care-L avem în gând, în simțire. La Sfântul Munte este un cuvânt: „*La Dumnezeu să te gândești ca la Dumnezeu, nu ca la om și să-L respiri pe Dumnezeu în toată vremea*”. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că la Dumnezeu trebuie să ne gândim cu *evlavie*, altfel de cum ne gândim la oameni, căci este mai presus de om. Și să ne gândim (rugăm) la El tot timpul, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel. Marcu Ascetul ne dă un sfat în acest sens: „*Când îți aduci aminte de Dumnezeu, înmulțește rugăciunea, ca atunci când Îl vei uita, Domnul să-și aducă aminte de tine*”.

Deci, la Dumnezeu să ne gândim ca la Dumnezeu și să ne gândim mereu la Dumnezeu, nu numai la ceas de dimineață, la ceas de seară și la ceas de slujbă, ci tot timpul să-L avem în gând.

Și tot de la Sfântul Munte, părintele Serafim Popescu mi-a spus și un alt cuvânt, pe care l-a aflat de la duhovnicul său - părintele Antipa Dinescu. Când se pregătea să plece de la Sfântul Munte la Atena, la studii teologice, părintele Antipa i-a spus: „*Să te ții de pravilă, că dacă nu te îndrăcești*”. Acesta este un program și pentru noi, să ne ținem de rânduială, de tot ceea ce știm că trebuie să facem, pentru că altfel se poate întâmpla, nu numai să scădem duhovnicește, dar chiar să ne îndrăcim, adică să aibă vrăjmașul putere asupra noastră și de la credință să ne ducă la necredință și de la iubire să ne ducă la ură.

Să ținem minte: să ne depășim și să ne dăruim, să ne depășim în credință, să ne dăruim în iubire și în cele ale iubirii, să împlinim datoriile. Să ne ținem de Dumnezeu și să-L gândim pe Dumnezeu mai presus de lumea aceasta, să ne raportăm la Dumnezeu ca la Dumnezeu, nu ca la om, ci mai presus de om și să ne ținem de pravilă, ca nu cumva să ajungem să fim altfel decât ne vrea Dumnezeu.

Mărire Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Amin.

Dumnezeul meu

Dumnezeu din sufletul meu

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.
Cinstiți părinți și iubiți credincioși,

Anul trecut a venit la Mănăstirea Brâncoveanu un grup de seminariști, care au ascultat de la mine un cuvânt de învățătură. M-am înțeles cu ei, ca în toamnă, cu ajutorul bunului Dumnezeu, să vin aici, la Suceava.

Prin 1954 am fost la Câmpulung Moldovenesc, deci tot în părțile Sucevei, unde am găsit un cuvânt care mi s-a implantat în minte, un cuvânt din cugetările lui Goethe: „*Așa cum este cineva, așa-i și Dumnezeul lui. De aceea Dumnezeu este de atâtea ori de batjocură în lumea acesta*”. Am purtat gândul acesta în minte, timp de 40 de ani și, de câte ori am avut ocazia, l-am spus și celorlalți. Între timp, am găsit undeva și următoarea exprimare: „*Ideea de Dumnezeu este cea mai felurită idee din câte există pe lumea aceasta*”. Am întâlnit și oameni care nu mi-au plăcut cum vorbeau despre Dumnezeu, și atunci, am spus că, atunci când voi veni în Suceava voi vorbi despre Dumnezeul meu. Deci, nu despre Dumnezeu în general, ci despre Dumnezeul meu.

Bineînțeles, cineva poate să spună că n-are importanță cum gândesc eu despre Dumnezeu, dar totuși, poate că are importanță, pentru că eu nu mă gândesc la Dumnezeu altfel de cum ne este El prezentat de Sfânta noastră Biserică, în Sfânta Evanghelie. Eu nu fac decât să scot în evidență anumite laturi, care mi se par mai importante decât altele.

Dacă ați fi știut că am de gând să vorbesc despre „*Dumnezeul meu*”, poate că ați fi zis: „Bine, dar cine poate să vorbească despre Dumnezeu?”. Spun unii că Fericitul Augustin ar fi vrut să scrie o carte despre Dumnezeu. Dar, pe când se plimba pe malul mării a văzut un copil care ducea apă de mare cu un vas și o turna într-o groapă făcută de el în nisip. Întrebându-l Fericitul

Augustin ce face acolo, copilul i-a răspuns: *“Vreau să mut marea în groapa asta”*. Atunci el și-a dat seama că era la fel ca acel copil și că ceea ce vroia să facă era la fel cu străduința zadarnică a copilului de a muta marea în groapa de nisip. Însemna, adică, să mute nemărginitul în mărginit, să mute infinitul în finit. Or, așa ceva nu se putea.

Poate că unii dintre dumneavoastră știți că în Filocalie se scrie că nu-i nimic mai sărac decât o minte care, stând în afară de Dumnezeu, filozofează despre Dumnezeu. Și atunci, știind lucrurile acestea, ați vrea poate să mă întrebați: *“Cum pot eu să vorbesc despre Dumnezeu?”*. De fapt, eu nu m-am gândit să vorbesc despre Dumnezeu, ci vreau să vă vorbesc despre „Dumnezeul meu”.

Împreună cu un părinte de la noi de la mănăstire, părintele Serafim Popescu, Dumnezeu să-l odihnească, am fost odată într-o vizită la Ocna Sibiului, la un preot distins, părintele Miron Mihăilescu, un nume mare prin părțile noastre. Acest părinte era și pictor de icoane și, atunci când am fost acolo, avea făcută o icoană cu Sfântul Nicolae. Privind la icoana aceea, părintele Serafim a zis către părintele Miron: *”Măi frate, bagi de seamă că Sfântul Nicolae acesta, pictat de frăția ta, are ceva din figura frăției tale?”*. Cu alte cuvinte, vroia să spună că, fără să-și dea seama, părintele Miron Mihăilescu, a pus ceva din sufletul lui și din figura lui în icoana Sfântului Nicolae.

Cam așa facem și noi când ne gândim la Dumnezeu: punem ceva din sufletul nostru, din ceea ce suntem noi. Poate că de aceea Dumnezeu este atât de felurit gândit de oameni. În ceea ce mă privește, poate nu-i așa de important cum privesc eu pe Dumnezeu, cum mă raportez eu la Dumnezeu, dar poate, la urmă, concluziile vor scoate la iveală adevărul că e important să știi cum gândește cineva despre Dumnezeu.

Fiecare dintre noi Îl avem pe Dumnezeu în sufletele noastre, în gândurile noastre, într-un anumit fel. Fiecare dintre noi, proiectăm ceva din noi la ideea despre Dumnezeu, fiecare dintre noi raportăm ceea ce suntem noi la ceea ce este Dumnezeu.

Dumnezeul meu - Tatăl nostru

Jubiți credincioși,

Sigur, Dumnezeu ni s-a descoperit nouă și noi ne întâlnim cu ideea despre Dumnezeu, așa cum ne-a înfățișat-o Sfânta noastră Biserică. De aceea, gândul cel mai adevărat despre Dumnezeu ar trebui să-l avem în vedere cu rugăciunea Tatăl Nostru. Este o rugăciune pe care am învățat-o în copilărie. Unii dintre noi nici nu știu când au învățat-o. Cel puțin, în ceea ce mă privește pe mine, eu m-am pomenit cu rugăciunea Tatăl Nostru, așa cum m-am pomenit cu vorbirea și, deci, nu știu când am învățat-o. Numai că, la rugăciunea Tatăl Nostru, în ceea ce are ea, în profunzimea ei, m-am gândit mult mai târziu. N-am de gând să spun acum cum am progresat în ideea de Dumnezeu, pentru că nici eu nu-mi pot da seama de aceasta. Ceea ce vreau să spun este că, fiecare dintre noi, atunci când avem în minte rugăciunea Tatăl Nostru, trebuie să știm și să fim încredințați de adevărul că Dumnezeu este Tatăl Nostru.

Dacă citim sfânta Evanghelie aflăm următoarele cuvinte spuse de Domnul Hristos: *“Care dintre voi, tată fiind, dacă-i va cere fiul său pâine, el îi va da piatră sau dacă îi va cere pește, el îi va da șarpe, sau dacă îi va cere un ou, el îi va da scorpie”* (Lc. 11, 11-12). Concluzia la care ajunge Domnul Hristos este: *”Dacă voi, răi fiind - ca oameni, raportați la Dumnezeu - știți să dați fiilor voștri cele bune, cu atât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri”* (Lc. 11, 13). Iată o idee despre Dumnezeu Tatăl, lansată în lume și rămasă, prin Sfânta Evanghelie, în conștiința Bisericii.

Cum e Dumnezeu Tatăl? Este tatăl nostru și, pentru că este tatăl nostru, e bun și, dacă e bun, ne dă cele bune - iată un gând pe care nu trebuie niciodată să-l ocolim, un gând pe care trebuie să-l avem mereu în conștiința noastră. Dumnezeu este Tatăl nostru, deci nu este un străin, un judecător, ci în primul rând este Tatăl nostru. El este Tatăl nostru și, astfel fiind, e bun, mai bun decât oamenii care, pot fi și ei, într-o anumită măsură buni (pentru că dau fiilor cele bune), chiar dacă Domnul Hristos, comparându-i cu Tatăl cel ceresc, îi arată ca fiind răi.

Dintr-un alt text din Sfânta Evanghelie ne dăm seama că, deoarece Tatăl nostru din ceruri ne este Tată tuturor, soarele răsare și peste cei buni, și peste cei răi. Deci, fii ai lui Dumnezeu nu sunt numai cei buni, ci sunt și cei răi și El trimite ploaia și soarele și peste drepti și peste nedrepti. Noi trebuie să ne asemănăm cu Tatăl cel ceresc, Care este bun și cu cei buni și este bun și cu cei răi, este bun și cu cei drepti și este bun și cu cei nedrepti. Aici aș aduce un cuvânt al părintelui Arsenie Boca, care zicea așa: *"Iubirea lui Dumnezeu față de cel mai mare păcătos este mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu"*.

Despre Dumnezeu știm că-i iubire; găsim aceasta în două locuri în Epistola întâi a Sfântului Ioan Evanghelistul. Când ne gândim la Dumnezeu trebuie să ne gândim la Dumnezeu care iubește. Dar, Dumnezeu care iubește, ridică prin iubire și primește în sine, adică, nu ne ține pe noi, cei iubiți de El, în afara Sa, ci ne primește în El însuși, ne învăluiește, se revarsă în viața noastră, în ființa noastră.

Domnul nostru Iisus Hristos a găsit modalitățile de a intra în componența existenței noastre, în alcătuirea mădurelor noastre: prin iubirea Sa față de oameni, prin Taina Sfintei Împărtășanii, prin Taina Sfintei Euharistii, prin Trupul și Sângele Său, unit cu sufletul Său și cu dumnezeirea Sa. Noi spunem lucrul acesta după ce ne împărtășim: *"Intră în alcătuirea mădurelor mele, în rărunchi și în inimă, arde-mi toate păcatele, curățește-mi sufletul, sfințește-mi gândurile, întărește-mi încheieturile împreună cu oasele, numărul celor cinci simțuri le luminează, peste tot mă pătrunde cu frica ta, curățește-mă, spală-mă și mă îndreptează, îmbunătățește-mă, înțelepțește-mă și mă luminează"*. Toate acestea le face Domnul Hristos pentru cei care se împărtășesc cu El, intrând în alcătuirea mădurelor lor.

Prin urmare, când Domnul Hristos se unește cu noi, El se unește cu toată ființa noastră. Nu intră undeva, într-un loc anume, chiar dacă noi spunem că-L purtăm în inimă, ci intră în toată existența noastră. De ce? Pentru că așa vrea El. N-am inventat noi posibilitatea de a ne întâlni cu Domnul Hristos, nu numai din afară, prin cuvântul Său, ci dinăuntru, prin împărtășirea cu El.

În legătură cu credința noastră în Dumnezeu Tatăl ne putem foarte bine gândi la pilda cu fiul risipitor (Lc. 15), pe care eu aș numi-o, mai degrabă, pilda cu tatăl primitor. Important în pilda fiului risipitor este felul în care tatăl l-a primit înapoi pe acest fiu. Se spune că fiul s-a întors, tatăl l-a văzut de departe și a alergat înaintea lui. El *a alergat înaintea lui*, nu a mers încet, nici nu l-a așteptat, ci a alergat înaintea lui. De ce? Pentru că era tată, avea inimă de tată, nu avea inimă de cercetător științific, nici de psiholog, nici de psihiatru. Avea inimă de tată și inima de tată nu l-a lăsat să stea, nici să aștepte, nici să-l studieze, ci s-a grăbit să-l primească, să scurteze drumul de întâlnire prin alergare. Nu se spune că fiul a alergat către tată, ci se spune că tatăl a alergat către fiul său și a căzut pe grumajii lui și l-a sărutat. Asta a fost primirea pe care a făcut-o tatăl fiului său, tatăl care-l aștepta pe fiul lui plecat de acasă, care știa că fiul lui e-n rătăcire.

Când zicem "Tatăl nostru" toate acestea trebuie să le zicem, adică să avem încredințarea că Dumnezeu nostru este Tatăl nostru. Noi ne gândim la un Dumnezeu infinit, la un Dumnezeu de departe, la un Dumnezeu care-i drept, la un Dumnezeu care îndreptează, la un Dumnezeu care iartă, dar prea puțin suntem conștienți de faptul că acest Dumnezeu este Tatăl nostru, Tatăl primitor care ne vrea cu El, Tatăl care nu respinge pe cel care vrea să fie cu El.

Sfânta noastră Biserică are în vedere faptul că Dumnezeu este Tatăl nostru și propovăduiește Sfânta Evanghelie, în care se spune că Dumnezeu este iubire și că El nu numai îl așteaptă, ci îl și caută pe omul pierdut. Pilde ca aceea cu oaia pierdută sau cu drahma pierdută ne încredințează de ceea ce face Dumnezeu pentru om. El Și-a trimis în lume Fiul să se răstignească pentru mântuirea noastră, să moară pe Cruce pentru noi, și, arătându-și jertfa și iubirea Lui jertfitoare, să facă din Cruce, fața lui Dumnezeu îndreptată către oameni.

Noi nu putem privi Crucea Mântuitorului cu conștiința adevărată decât în măsura în care vedem în Cruce fața lui

Dumnezeu îndreptată către oameni, fața lui Dumnezeu Tatăl, Care-L trimite pe Fiul Său din iubire, fața lui Dumnezeu Fiul, Care se răstignește din iubire și fața lui Dumnezeu Sfântul Duh, Care-i dă omului puterea să înțeleagă iubirea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Sfântul Apostol Pavel spune în epistola sa către romani: *"Dacă Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pentru noi, oare nu ne va da toate, împreună cu El?"*. Prin aceasta, El ne încredințează că Dumnezeu este binevoitor, că Dumnezeu ne este favorabil, că Dumnezeu dă toate pentru binele nostru, că se apropie de noi ca un părinte, că se apropie de noi cu iubire - pentru că este iubire, că se apropie de noi cu cinstire, pentru că vrea să ne dea și mărirea Lui. Așa că, **Dumnezeul meu este Dumnezeu Tatăl, este Dumnezeu iubire, este Dumnezeu care cinstește, este Dumnezeu care aleargă către om, este Dumnezeu care ne primește, este Dumnezeu care iubește pe cel mai mare păcătos cu o iubire mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt pentru El.** Este o încredințare, este un adevăr pe care trebuie să-l avem în vedere cât mai mult și cât mai adeseori.

Sfânta noastră Biserică, la dumnezeieștile sale slujbe, pune în evidență pe Dumnezeu cel milostiv și iubitor de oameni și Îi aduce mărirea, zicând: *„că milostiv și iubitor de oameni ești”*, *„că bun și iubitor de oameni ești”* și pentru aceasta *“Ție mărirea Îți înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh”*. Rugăciunea este o raportare directă la Dumnezeu, adică stăm în fața Lui și-L preamărim, pentru că-i bun și iubitor de oameni, pentru că-i milostiv și iubitor de oameni, pentru că I se cuvine toată mărirea, cinstea și închinăciunea.

Din toată mărirea, cinstea și închinăciunea câtă I se cuvine, noi Îi dăm lui Dumnezeu, câtă mărirea putem noi să-I dăm, la măsurile noastre, la mărginirea noastră, la finitul nostru. Bineînțeles că Dumnezeu nu ne cere ceea ce noi nu putem să-I dăm, ci ne cere ceea ce noi putem să-I oferim, adică să lucrăm cu iubirea pe care El ne-a pus-o în sufletul nostru. **Dumnezeu ne-a pus în sufletul nostru capacitatea de a iubi și noi, cu sufletul nostru**

iubitor, stăm în fața Lui și Îi aducem cinstirea pe care-o putem aduce, iubirea pe care-o putem aduce. Mărturisim că Dumnezeul nostru este sfânt și zicem: *“Sfânt ești Dumnezeul nostru și Ție mărirea Îți înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh”*. Îl mărim pe Dumnezeu, pentru că-i sfânt, pentru că **ne dă din sfințenia Lui**: *“Că Tu ești sfințirea noastră și Ție mărirea Îți înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh”*.

Știm apoi că Dumnezeu are ca lucrare să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi și spunem: *“Că al Tău este a ne milui și a ne mântui pe noi”*. Știm că Dumnezeu este iubitor de oameni și Îi aducem mărirea pentru mila și iubirea Lui de oameni: *“Cu mila și cu îndurările și cu iubirea de oameni a Unuia-Născut Fiului Tău, cu care împreună bine ești cuvântat, cu Preasfântul și Bunul și de viață făcătorul Tău Duh”* sau *“Că Dumnezeul milei și al îndurărilor și al iubirii de oameni ești și Ție mărirea înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh”*. Sunt cuvinte pe care noi le auzim la slujbă, nu ca să se împlinească un ritual, chiar dacă prin ele se împlinește un ritual, ci pentru ca să conștientizăm că așa este Dumnezeu - bun și iubitor de oameni, milostiv și iubitor de oameni, sfânt și sfințitor și că lucrează pentru a ne mântui pe noi.

Sfântul Maxim Mărturisitorul spune în Filocalie că așa cum soarelui îi este propriu să lumineze și să încălzească, tot așa, lui Dumnezeu Îi este propriu să facă bine. De altfel, tot ce este bun și frumos în lume este de la Dumnezeu și în natură și în ceea ce face omul, ca fiind sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Sunt atâtea lucruri frumoase pe care le face omul din puterea lui Dumnezeu: *“Toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit de sus este, pogorând de la Tine, Părintele luminilor”*.

Sfântul Isaac Sirul spune: *“Încă nu a cunoscut pe Dumnezeu, acela care nu se minunează de Dumnezeu”*. Nu stăm întotdeauna cu uimire, pentru că nu putem să înțelegem din Dumnezeu decât atât cât putem noi să înțelegem; dacă am înțelege mai mult, am fi cu mai multă cinstire, cu mai multă iubire, cu mai multă uimire. Se minunează de Dumnezeu, acela care Îl cunoaște

pe Dumnezeu. Psalmistul zice: ”*Mare ești, Doamne, și minunate-s lucrurile Tale*” sau ”*Cât sunt de minunate lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut*”. Și noi spunem cuvintele acestea, dar, pentru noi, ele sunt de multe ori doar cuvinte de ritual, nu cuvinte izbucnite din sufletul nostru, ci sunt cuvinte spuse deocamdată de prăvilă, de program; însă cuvintele acestea, dacă sunt izvorâte din cunoștința de Dumnezeu, nu ne mai poate clinti nimeni din cinstirea lui Dumnezeu.

Sfântul Isac Sirul vorbește despre o rugăciune în care ți se taie cuvântul de pe buze. La așa ceva ajung puțini, bineînțeles, dar la așa ceva ar trebui să ajungem cu toții, ca să ne minunăm de Dumnezeu până în așa măsură, încât să nu mai putem spune nici măcar: ”*Mare ești, Doamne, și minunate-s lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale*”.

Gânduri de felul acesta despre uimirea în fața lui Dumnezeu găsim și-n psalmul 102, de pildă unde se spune: ”*Pe cât este de sus cerul deasupra pământului, atât de mare-i bunătatea lui Dumnezeu spre cei ce se tem de Dânsul*”. Și - fiți atenți! - acum urmează ceva tare frumos: ”*Cât e de departe răsăritul de apus (nu răsăritul de noi sau apusul de noi, ci cât de departe-i răsăritul de apus), atât a depărtat Dumnezeu de la noi fărădelegile noastre*”. Și mai departe: ”*Cum miluiește un tată pe fiii săi, așa-i miluiește Domnul pe cei ce se tem de Dânsul*”.

Să știți că **Dumnezeul meu** este așa: Tată bun, Tată iubitor, Tată ajutător, Tată sfințitor, Tată care intră în alcătuirea existenței noastre, care se interesează de noi, care ne face bine, care ne transformă, care vrea să ne ajute, care vrea să ne apropie de El, care vine la noi ca să ne ridice la El.

Sfinții Părinți spun că Dumnezeu s-a făcut om, adică Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om, ca **să-l facă pe om Dumnezeu**. Lucrul acesta nu se întâmplă ca ceva din afară, ci Dumnezeu ne primește ca pe niște fii adoptivi. Da, ne primește ca pe niște fii adoptivi, căci noi nu suntem de o ființă cu Dumnezeu, dar Dumnezeu intră în existența noastră și **ne face fii ai Săi**. Unirea celor două firi, firea

omenească și firea dumnezeiască din persoana Fiului lui Dumnezeu întrupat, din persoana Mântuitorului nostru Iisus Hristos, se prelungește și-n credincioși și credincioșii devin uniți cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Deci se prelungește întruparea Fiului lui Dumnezeu în conștiința noastră, în viața noastră, se prelungește întruparea Fiului lui Dumnezeu în oamenii cu care se unește Dumnezeu și care se fac proprii lui Dumnezeu.

Sfântul Simeon Noul Teolog are un imn în care se minunează de Dumnezeu și stând în fața lui Dumnezeu zice printre altele: ”*Cum Te împreuni cu robii, fii ai Tatălui de-i faci?*”. Deci, înfierea omenească se face prin unirea Domnului nostru Iisus Hristos cu ființa omenească și aceasta aduce de fapt înfierea adevărată, nu numai faptul că ne consideră Dumnezeu ai Lui (ne consideră **fii ai lui Dumnezeu**), ci prin faptul că Dumnezeu vine în existența noastră, ne face ai Săi.

Cu noi este Dumnezeu!

Jubiți credincioși, în Sfânta Scriptură și-n propovăduirea Bisericii mai sunt și cuvinte în care se vorbește de mânia lui Dumnezeu, despre judecata lui Dumnezeu, despre pedeapsa lui Dumnezeu, dar să știți că eu cam ocolesc gândurile astea. Nu odihnește gândul că Dumnezeu are o mânie asupra oamenilor, nu odihnește gândul că Dumnezeu are o judecată asupra oamenilor, deși sunt și acestea niște realități; sunt unii oameni care mai ales pe gândurile acestea se întemeiază și le e frică de Dumnezeu ca și când Dumnezeu ar fi un terorist. Dumnezeu nu-i terorist, Dumnezeu este Tatăl nostru. Vor fi și oameni care nu vor merge la judecată. Scrie în Sfânta Evanghelie că majoritatea nu vor veni, ci se vor muta din moarte la viață.

S-au răspândit niște cărți și pedalează oamenii pe ele, cu vămile văzduhului, cu atâtea și atâtea stații, de te-ntreabă de ce-ai făcut și de ce n-ai făcut, și din tinerețe și la bătrânețe. Biserica nu învață așa ceva, sunt niște gânduri ale unor oameni pe care le-au

scris și le-au răspândit; Dumnezeu să-i răsplătească. Să știți că Biserica nu învață așa ceva. Nicăieri, în toată învățătura de cult a Bisericii și în slujbele Bisericii, în slujbele de înmormântare, nu se pomenește nimic de niște piedici în văzduh sau în altă parte, în ceea ce privește calea omului către Dumnezeu. Noi credem în rugăciune, noi credem în bunătatea lui Dumnezeu, noi credem că nu pot face nimic dracii atâta timp cât este Dumnezeu de față. Ne-am împărțășit cu Sfintele Taine, și deci, dacă suntem cu Domnul Hristos, atunci fug dracii. Cum zicem la Paști: *"Să învie Dumnezeu și să se risipească vrășmașii Lui"*. Suntem cu Dumnezeu și nu poate veni vrășmașul să facă ceva împotriva noastră, n-are cum, nu-i dă voie Dumnezeu.

"Paștile care-au deschis nouă porțile Raiului". Învierea Domnului Iisus Hristos este o realitate și pentru noi și ni s-au deschis ușile raiului. Nu trebuie să stăm cu frica-n sân că „vai de mine, ce va fi” pentru că suntem în legătură cu Dumnezeu, Acela care-i tatăl fiului risipitor, Care aleargă către fiul risipitor, Care-i deschis, Care-l primește. Deci, nu va înspăimântați de lucruri care nu-s făcute să-nspăimânte, pentru că dacă-L avem pe Hristos în ajutor, putem spune ca psalmistul. Să știți că dintre toți psalmii cel mai mult îmi place psalmul 22. Parcă l-aș fi făcut eu! De ce? Pentru că se spune clar: *"Domnul este păstorul meu și nimica nu-mi lipsește / La pășuni bune mă sălășluiește și mă povățuiește la ape line / Sufletul îmi întărește pentru numele Tău / și pe cărările dreptății mă povățuiește / De-aș umbla în mijlocul morții nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine ești / Toiagul Tău și varga Ta acestea m-au mângâiat. / Gătit-ai masă înaintea mea, împotriva celor ce mă necăjesc, / uns-ai cu untdelemn capul meu și paharul Tău este adăpându-mă, ca un puternic / și mila Ta mă va urma în toate zilele vieții mele, ca să locuiesc în casa Domnului întru lungime de zile"*.

Parcă-i ceva din Noul Testament, ne dă o perspectivă luminoasă de Dumnezeu, care este **lumină**, ne dă o perspectivă luminoasă de Dumnezeu, care este **iubire**, ne dă o perspectivă

luminoasă de Dumnezeu, care-i **Tatăl nostru**, care are **bunătate** atât cât poate fi cuprinsă, care **depărtează de la noi fărădelegile noastre**, (le depărtează nu numai cât este de departe apusul de noi sau cât de departe-i răsăritul de noi, ci cât este de departe răsăritul de apus!). Era la noi la mănăstire un părinte care zicea: *"Dragă, Dumnezeu nu are pe nimeni de pierdut!"*. Dumnezeu nu are în planul său să piardă pe cineva. Omul se poate pierde, se poate depărta de Dumnezeu, Îl poate tăgădui pe Dumnezeu, poate să-L înjure pe Dumnezeu, poate să-L hulească, să-L părăsească pe Dumnezeu. Toate acestea omul e liber să le facă, dar, să știți că Dumnezeu nu poate să facă nici un rău. Omul care se depărtează de Dumnezeu nu are parte cu Dumnezeu, nu pentru că nu vrea Dumnezeu să aibă parte cu el, ci pentru că nu vrea omul să aibă parte cu Dumnezeu. Așa încât, noi, care suntem pe calea bună, n-avem motive să stăm îngroziți în fața lui Dumnezeu cel bun, n-avem motive să stăm cu teamă în fața lui Dumnezeu cel iubitor de oameni, n-avem motive să stăm cu nedumerire și neîncredere în fața lui Dumnezeu care L-a dat pe Fiul Său pentru mântuirea noastră și care împreună cu Fiul Său ne va da toate.

Așa-L gândesc eu pe Dumnezeu, așa-i Dumnezeuul meu și așa aș vrea să fie și Dumnezeuul vostru. Pentru rugăciunile Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava și ale tuturor sfinților, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, dă-ne lumină în suflet să Te cunoaștem așa cum arăți Tu în Evanghelie, așa cum te propovăduiește Biserica, așa cum Te știm, bun și iubitor de oameni, Mântuitorul sufletelor noastre. Amin.

(Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava - martie 1995)

*Întru naștere fecioria ai păzit, întru adormire lumea nu o ai părăsit,
De Dumnezeu Născătoare mutatu-te-ai la Viață fiind Maica Vieții
Și cu rugăciunile tale izbăvești din moarte sufletele noastre.*

Adormirea Maicii Domnului

(Icoană pictată de Părintele Arsenie la Mănăstirea Brâncoveanu)

P.S. Dr. Daniil Partoșanul: “Părintele Arsenie a fost un om extraordinar, un om al lui Dumnezeu, un mare părinte al Bisericii noastre. Pentru mine personal, cel mai mare din veacul nostru... Despre Părintele Arsenie trebuie să vină vremea, cât mai curând posibil, să se scrie mai mult, să se vorbească mai mult; și eu sunt absolut sigur, și mărturisesc cu toată responsabilitatea mea de episcop că va veni timpul ,rânduit de Dumnezeu, când Părintele Arsenie Boca va fi canonizat.

... Aflându-te în prezența și în apropierea Părintelui Arsenie, simțeau prezența lui Dumnezeu, Îl simțeau pe Hristos trăind și vorbind în Părintele Arsenie. Era și este un lucru extraordinar – cum spunea cineva – în viața noastră, în viața oamenilor, să întâlnim un sfânt. Eu pot să spun că acest lucru l-am simțit și l-am trăit și sunt absolut convins și responsabil de ceea ce spun acum.

Părintele Arsenie știa că la tinerețe se pune temelia vieții omului, a dezvoltării omului pentru mai târziu și pentru totdeauna și de aceea era înconjurat de tineri.” („Tinerețe, ideal, Biserică” – ASCOR-Sibiu, Ed. Agaton, Făgăraș, 2002, pag. 48)

Legământ de sfințire a vieții familiale

Acum 63 de ani, mă aflam la Mănăstirea Brâncoveanu, de Izvorul Tămăduirii. Văd și acum acea scenă când o femeie își ducea în brațe copilul handicapat, apropiindu-se de Părintele Arsenie. Părintele, înainte de a o întreba cum o cheamă și de unde este, i-a zis: „Ei, ce să-ți fac maică dragă. Ai zămislit acest copil în noaptea de Paști. Așa este?” „Așa” a zis femeia.

Acum, când familia este atât de discreditată, când, ca și Sf. Apostol Pavel, putem spune că ne e și rușine a grăi despre aceasta, mă gândesc: Oare n-a lăsat Părintele Arsenie în nimeni acest duh al muștrării, care să ne aducă aminte de justiția divină, de pedeapsa divină pentru cele ce se întâmplă azi? Căci spune înțeleptul Solomon: „Când nu mai există vedenie de prooroc, poporul acela se pustiește”.

Când poporul Israel, din cauza căsătoriilor cu femeile străine, era în pericol să-și piardă rădăcina, sămânța și numele, Ezdra a chemat poporul la pocăință și rugăciune și au făcut un nou legământ. La fel, singura salvare a neamului nostru ca să rămână cu nume, cu sămânță și cu rădăcină, este reșezarea sfințeniei familiale. Nici o problemă nu l-a preocupat mai mult pe Părintele Arsenie ca sfințenia vieții familiale. De aceea, mi-aș îngădui, în numele Părintelui Arsenie, să încercăm un legământ către Dumnezeu, să încercăm reabilitarea vieții noastre familiale. Avem obligația să nu lăsăm țara calomniată prin prostituție și înjosiri ale familiei. Așa cum Ezdra a rupt legăturile cu femeile străine, să rupem și noi orice legătură cu toate cele străine de familie (avorturile, întreruperile de sarcini, divorțurile, toate cele ce au compromis familia) și să o facem prin legământ (cum a făcut Ezdra), aici la mormântul Părintelui Arsenie.

Mult s-a zăbătut Părintele. Toată viața și scrierea lui a fost spre sfințirea familiei. Câte femei au fost la el s-au hotărât să nu mai avorteze! Câți copii au rămas în pântecele mamelor lor! Nu e nimeni mai competent să ne strige în acest moment revenirea mamelor la sfințenia Maicii Domnului decât Părintele Arsenie.

Se vorbește și despre viitoarea canonizare a Părintelui. Nu e treaba noastră, dar dacă împlinim porunca Părintelui, dacă dovedim în fața mai-marilor noștri, civili și bisericești, că Părintele ne-a convertit într-o viață creștină demnă, de sfințenie, suntem fără îndoială – și cu îndreptățire – cea mai bună mărturie că Părintele Arsenie a fost sfânt. (Măn. Prislop – 28 noi. 2002)

Părintele Ioan Sabău

Un Ioan Botezătorul al românilor

Pentru mine Părintele Arsenie este un Ioan Botezătorul al românilor. Spun unii că nu se mai desface mormântul căci așa spune cartea [“Să-mi lăsați trupul în mormânt. Să nu-l deranjați până la a doua venire”]. Sigur că da, smerenia călugărească așa trebuie să fie. Și Sf. Ioan Iacob a lăsat scris să se roage pentru el că se va duce în iad deoarece n-a făcut fapte vrednice de mântuire. Dar, după 20 de ani de la înmormântare, ne-am închinat la moaștele lui. Sau Sf. Ioan cel Nou de la Neamț, la care n-a mai lăsat Dumnezeu să calce oameni păcătoși peste el. Așa și cu Părintele Arsenie. Să așteptăm să-l scoată Dumnezeu din mormânt, fără voia noastră. Așa cum a descoperit Dumnezeu arhimandritului grec să vină la Sf. Ioan Iacob și să-l descopere pentru a-l găsi așa cum l-au găsit, tot așa și la Sf. Arsenie de la Prislop va veni cineva care va spune că neapărat trebuie să-l descopere pentru că i s-a arătat. Și se va arăta multora.

Mi-a părut rău că nu a fost dezgropat la 7 ani de la înmormântare. Atunci era o ploaie liniștită care mi-a inspirat cuvintele: „*Iubiți credincioși, dați umbrelele la o parte, căci aceasta nu este o ploaie normală. Acestea sunt lacrimile Părintelui, pe care le-a vărsat pentru poporul acesta*”. La începuturi, am auzit că Părintele vărsa lacrimi multe când slujea și predica. Dar mai încoace, ajunsese la maturitate spirituală căci nici nu plângea, nici nu râdea, ci spunea, ca din partea lui Dumnezeu, cuvântul autorizat: „Mă, să nu mai faci cutare”.

Au venit doi concubini la Părintele să-l ispitească, întrebându-l dacă se potrivesc. Le-a spus Părintele: „Mă, tu du-te la soția ta, că ai patru copii. Iar tu du-te la soțul tău, că ai trei copii”. Au rămas aceia uimiți: De unde știe!? A venit unul să vadă dacă Părintele știe că el fumează. A lăsat țigările într-un boschet. Părintele i-a spus: „Mă Dumitre, du-te mă și ia-ți țigările din boschet, să nu le uiți”.

Păcat că poporul acesta nu a știut să-l fructifice pe Părintele la valoarea lui. Ar fi trebuit să fie folosit la facultățile de teologie, la seminarii, la mânăstiri, în toată țara. Nu să fie ținut ascuns. Azi poporul român ar fi fost altul. Dar Dumnezeu are răbdare. (*Porumbacul de Sus - 1 dec. 2002*)

Părintele Nicolae Boboia

Sfințenia iubirii și iubirea sfințeniei

Căsătoria

Chiar și în legea veche, căsătoria este indisolubilă, de nedezlegat, adică nu era îngăduită despărțirea. Știind aceasta, fariseii s-au apropiat de Iisus, ispitindu-L: „Se cuvine oare ca bărbatul să-și lase femeia?”. Iisus îi provoacă la lege. Ei îi răspund în sensul îngăduinței pe care a dat-o Moise cu „cartea de despărțire”. Dar Iisus, Care era la zidirea omului, le-a spus rostul de la începutul zidirii în care nu merge despărțirea, fiindcă amândoi alcătuiesc o singură făptură. Iisus întărește căsătoria la rostul ei de la începutul zidirii.

Iisus nu putea coborî rațiunile creației din motivele lui Moise, de aceea a ridicat căsătoria la rangul de Taină. Deci, dacă ar fi trăită de cei căsătoriți la valoare ei adevărată, de taină, căsătoria ar da roade vrednice de tainele lui Dumnezeu.

Dumnezeu a ridicat pe om la cinstea de colaborator al Său în lume. Căsătoria, la rangul la care a instituit-o Dumnezeu, ar trebui să realizeze în progresie geometrică posibilitatea acestei colaborări.

Dacă în Taina Cununiei cei doi sunt o singură făptură, „atunci această făptură ce năzuiește ea?” – „Odrasle pentru Dumnezeu!”. E un răspuns categoric (Maleahi 2, 15). La ce atunci Hristos este cap bărbatului dacă nu pentru împlinirea acestui suspin al firii? (Rom. 8, 22). „Căci făptura a fost supusă deșertăciunii - nu din voia ei, ci din pricina celui care a supus-o - totuși cu nădejdea că făptura se va izbăvi din robia deșertăciunii, ca să se bucure de libertatea mării fililor lui Dumnezeu”, pentru că dorul statornic al făpturii așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Rom. 8, 19 - 21).

Fiarele uitau de sălbăticie lor la picioarele sfinților. Sălbăticie din fiara de om este cea mai mare robie. Creșterea omului la odihna „libertății fiilor lui Dumnezeu” atârna hotărât și de atitudinea căsătoriților față de căsătorie, iar mulți sunt aleși tocmai din cauza atitudinii religioase a părinților mai înainte de a se naște copiii lor.

Căsătoria are multe motive ca să fie Taină. Când familia nu va mai fi întemeiată pe Taină, oamenii vor fi o turmă de fiare destrăbălate. (*Fiii Învierii; p. 141-142 mss.*)